

Előfizetési árak:

Egy évre 5 frt — kr.
Fél évre 2 frt 50 kr.
Negyed évre 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:

Kurcpart-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 24 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
Hirdetések Stark Nándor könyvkereskedésében is felvételnek.

Bérmentetlen levelek csak ismert kezek-től fogadtatnak el.

Nyiltér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr.
Kéziratok vissza nem adatnak

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:
Stark Nándor és Dezső Sándor könyvkereskedésében.
Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

Szentes, 1889. október 21.

A város jövő évi költségvetését most tárgyalja a városi tanács.

A mult héten állította ezt össze a számvevői hivatal. Bele tekintettünk a számvevőség által készített tervezetbe; mely szerint az előirányzat városunk pénzügyi helyzetének következő képét tárja fel:

A jövő évi kiadás főösszege lenne 323078 frt 67 kr., melylyel szemben fedezetül a következő összegek vannak előirányzatba véve:

1. rendes bevételek	99555 frt,
2. rendkívüli bevételek	6908 „
3. megyei segély a műúthoz	30000 „
4. vasuti pénztárból előleg	30000 „
5. felveendő új kölcsön	60000 „
6. községi adó 70 ⁰ / ₀ -től és il- letve 72 ⁰ / ₀ -tól	97690 „
összesen	324153 frt.

A kiadások között helyet foglalnak a beruházások, mint:

műút	81300 frt,
műutnál csatornázás, föld- hordás, kövezés	8021 „
Óvoda építésre	12836 „
Vásártéri cédulaház	6689 „
Vásártéri istállók	3500 „
Mácsai-féle ház vételára	2400 „
Gőzfürdőhöz kazán	1000 „
összesen	115746 frt.

Ez a kilátásban levő képe városunk jövő évi pénzügyi helyzetének. Mint tudjuk, a város az előirányzatból több összeget törölni készül, hogy a kirovás lehetőleg leszálltassék.

Mi e szerint ma még nem szólhatunk érdemileg a dologhoz, annyit azonban már ma is megjegyzünk, hogy a vásártéri cédulaház és istálló építését a költségvetés javítása érdekében; de a város jövő építkezéseinek szükséges előrelátásból is, ma még feltétlen elejtenénk, valamint az óvoda építésére előirányozott óriási összeget is; mert a felsőpártrasoha senki se gondolt egy 12 ezer frtos épületet óvodának; ennél mi fontosabbnak tartjuk a gimnáziumnak 8, a leányiskolának pedig 4 osztályra emelését. — S nem látjuk nagyon elvetve a dolgot, ha azt mondjuk, hogy 3000 frt maximum az, amiből a felsőpárti óvoda épületének elő kell állania.

Nincs nekünk ott szükségünk egy fényes palotára, hanem egy gyermek játszó helyre; mint a milyen már az ország több városában van.

Ezen összegnél tehát rendkívüli törlést kell tenni. ☉

Tek. szerkesztő ur!

Engedje meg, hogy azon „Válasz“-ra, melyet a „Szentesi Lap“ f. évi 119. számában közölt nyilatkozatomra a „Szentes és Vidéke“ október 19-iki számában kaptam, becses lapjában ismét nyilatkozhassam.

Meg vagyok ugyan győződve, hogy ezen közleményemnek, vagy ha úgy tetszik, viszonyválaszomnak a „Szentes és Vidéke“ is tért engedne; de amennyiben némely tények tisztázásáról van szó, helyesebbnek vélem a felvilágosításokat minél rövidebb idő alatt megadni; mert szeretem a tisztázott helyzetet s nem akarnék csak azon egy heti időre sem félreértve lenni, míg a nevezett lap jövő száma megjelenik.

Korántsem azért nyilatkoztam a „Budapesti Ujság“-nak a kormánybiztosi számadásokra vonatkozólag hozott, s már az unalmaságig tárgyalt közleményére, mintha én Horváth Gyulának hivatalos prókátorul akartam volna szegődni. Erre Horváth Gyulának nincs szüksége, s tőlem bizonyára nem fogadná el. Nyilatkoztam azért, mert a tisztesség érzete ezt úgy parancsolta; de nyilatkoztam különösképpen azért is, mert társulatunknak a kormánybiztosi számadásokkal komolyabb dolga van, semhogy azokat oly modorban lehetne tárgyalni, amint ezt a kérdéses közlemény társulatunk közgyűléséről feltételezte. Ha társulatunk már évek óta sürgette a kormánybiztosi számadásoknak megtekintését, s a minisztérium — a kormánybiztosnak és a társulatnak teljesen egybehangzó kérelmére — ezen számadásokat velünk közölte: erkölcsi kötelessége a társulatnak azokkal komolyan és behatóan foglalkozni. Erre hívott fel bennünket a minisztérium; ezt követeli — és pedig a történetek után teljes joggal — maga Horváth Gyula, s ezt hozza magával a társulat jól felfogott érdeke is.

Azt hiszem, be fogja látni a „Szentes és Vidéke“, hogy akkor, midőn a kormánybiztosi számadások ügyét mi ekként fogjuk fel: teljesen indokolt és jogosult volt az eleni felszólalásom, hogy ily fontos ügy tárgyalásához ne tereljük a közhangulatot már előre is ferde irányba holmi céltázas közleményekkel és ne hozzuk a társulat érdekességét azon gyanuba, hogy ily fontos kérdésnél aprólékos személyi tekintetek és üres frázisok által engedi magát vezettetni a helyett, hogy érdekei komoly irányu megvédésének magaslatára emelkednék.

E helyen még csak a „Szentes és Vidéke“ október 19-iki vezércikkének azon részére kívánok reflektálni, amely a társulat ügyeinek intézőit azon váddal illeti, hogy a kormánybiztosi számadások tekintetében az „elposványosítás taktikáját“ követi. Ezen alaptalan gyanúsítást, sőt vádat határozottan visszautasítom. Társulatunk azon idő óta, a midőn ügyeink autonóm intézését átvette, tehát az 1886-ik év kezdete óta, majdnem minden gyűléséből sürgette a kormánybiztosi számadásoknak a társulattal való közöltetését, s bizonyára nem a társulaton, nem is a minisztériumon, sőt magán a volt kormánybiztoson

se mult el — ki ezen számadásait a kormánybiztosság megszüntetése után, vagyis még az 1887. év elején felterjesztette, — hogy a számadásokba eddig be nem tekinthettünk. Oly rengeteg ezen számadások tömege, hogy a ministerium számvevőségének és az állami számvevőszéknek teljes két évi munkájába került azoknak rendezése, részletes megvizsgálása és elbírálása. Társulatunk csak ez évi január hóban jutott a kormánybiztosi számadások birtokába, s az április 7-iki központi választmányi ülésnek 12. sz. a. hozott határozatával már intézkedés lett téve aziránt, hogy ezen számadásokat Garzó Imre elnöklelete alatt Balogh János, Kiss Zsigmond, Bánffy Gyula és Haviár Dániel választmányi tagok küldöttségileg átvizsgálják és azokról véleményes jelentést tegyenek. A társulat tisztikara — a számvevő kivételével, kit a küldöttség a közreműködésre felkért — nem vett részt ezen számadás vizsgálatban, s így azt hiszem, a „Szentes és Vidéke“ is megnyugvását fogja találni abban, hogy a számadás-vizsgálat oly független és minden tekintetben kifogástalan érdekltségi tagok kezeibe volt letéve, a kikhez azon gyanúsításnak, mintha ezen számadási ügyet elposványosítani akarták volna, még csak árnyéka sem férhet. Arról pedig én tanuszkodhatom legjobban, hogy a küldöttségnek azon tagjai, kik a számvizsgálatban részt vettek, oly szorgolommal és kitartással végeztek ezen súlyos feladatukat, a mely nem gáncsolást, hanem legteljesebb elismerést érdemel s a mely lehetővé tette azt, hogy a küldöttség munkálata októbert 6-ikára, vagyis éppen a központi választmányi ülésének napjára már készen volt. Választmányi és közgyűlési tanácskozások tárgyává azonban ezen küldöttségi munkálatot még nem tehetjük; mert abban oly momentuosus dolgok foglaltnak, a melyek felett gyorsan és elhamarkodottan s így esetleg helytelen irányban határozni, nem lehet, nem szabad s még kevésbé volt megengedhető annak egy oly közgyűlésen való tárgyalása, melynek tárgysorozatába ezen ügy felvehető sem volt.

Mindebből az a tanulság, hogy nem kell nagy szavakkal és alaptalan gyanúsításokkal könnyelmű játékot űzni; másrésről pedig az is, hogy a „Szentes és Vidéke“-nek talán hálásabb feladat lett volna oly erősen hangoztatott tárgyilagosságát és elfogultatlanságát, sőt tájékoztatlanságát is, valamely alkalmasabb tárgy megvitatásával igazolni. Így én is azt mondom a „Válasz“ írójával, hogy: „vádatat fölhalmozni nagyon könnyű dolog . . . de van ennél egy sokkal hatalmasabb logika, a tények logikája“ — mely elől talán még a „Szentes és Vidéke“ sem térhet ki.

Különben — megvallom — igen furcsa helyzetben vagyok a „Szentes és Vidéke“ által felkapott „elposványosítás“ jelszóval. Az említett lapnak már több közleménye szerint, ezen „elposványosítás“ miatt nem történik Szentes város hatósági életében semmi; s ugyanezen jelszó varázsa alatt történik társulatunknál minden . . . egy lukból hideg és meleg, mint a cigánymesében.

Még más dolgokat is kell rectificálnom. A „Válasz“-ban a „Szentesi Lap“ állítat oda, mint a mi társulatunk organuma. Ezt határozottan tagadom. A „Szentesi Lap“ a saját szerkesztőjének és munkatársainak véleményét tolmacsolhatja, de társulatunknak épp oly kevésbé közlönye, mint a „Szentesi és Vidéke“. Tőlünk sem kedvezményt, sem subventiót nem élvez. Még azt is merem állítani, hogy a kormány rendelkezési alapjából sem nyer támogatást. (A „Szentesi Lap“ a maga kenyerén szokott élni. Szerk.)

Ami a „Válasz“-ban a nyilvánosságra vonatkozólag tett megjegyzéseket illeti: azt én egészen másként fogom fel, mint a közlemény írója.

Gyűlési meghívókat nem szokásos hirlapoknak küldeni; mert ezek csak a gyűlési tagokat illetik meg. A közérdekű gyűléseket maguk a hirlapok keresik fel. Különben — tudtommal — még nem volt eset arra, hogy a helyi lapok ne értesültek volna a gyűlések határidejéről, a mennyiben azok közhiresztelesek tárgyát is képezik.

Még nem ismerem oly társulatot, vagy testületet, a mely ügyeit hirlapok útján tárgyalná s ebben keresné a nyilvánosságot. Nem is tudnám az ily nyilvánosság módját megállapítani s azért nem is keresem; hanem az elmés cikkíróra bízom ennek bővebb tanulmányozását. *En a nyilvánosság alatt a mi gyűléseink és tárgyalásaink nyilvánosságát értettem és értem most is.*

A társulati gyűléseken szívesen látunk mindenkit, a ki ügyeink iránt érdeklődik. Meg is szoktak ezen gyűléseken jelenni a társulatunk kebelébe tartozó vidékek hirlapjainak tudósítói s az általunk képviselt közgazdasági nagy érdekek iránt tanusítanak annyi figyelmet és érdeklődést, hogy tárgyalásainkról lapjaiknak olvasó közönségét — közvetlen forrásból — részletesen értesítik. Ugyanezen lapok tudósítói fáradságot szoktak maguknak venni arra is, hogy a mely ügyek iránt különösebben érdeklődnek, a tisztikar, vagy a választmány tagjaitól, sőt nem ritkán a gyűlés elé terjesztett s általunk rendelkezésükre mindig készségesen bocsájtott ügyiratokból készítnek kimerítőbb jegyzeteket és szereznek bővebb tájékozást.

Ezenkívül a nyilvánosságot véljük az által is szolgálni, hogy minden jelentékenyebb ügyet a gyűlések elé terjesztünk s választmányi- és közgyűléseink összes jegyzőkönyveit a társulati tagoknak egész terjedelemben megküldjük, hogy így még azok is tájékozást nyerhessenek minden tényeinkről, a kik a gyűléseken való megjelenésükben bármi oknál fogva akadályozva vannak.

Mindezek felül úgy magam, mint tisztviselő társaim is, azon eljárást követjük, hogy bárkinek, a ki egy vagy más társulati ügyben felvilágosítást, vagy utbaigazítást kíván, s e célból hivatalainkban jelentkezik: a legszívesebb készséggel állunk rendelkezésére.

Ez a mi nyilvánosságunk. S azt hiszem, nem tévedek, ha azon véleményt kockáztatom, hogy nem a török „Kismét“-ben, vagyis a magát megadó lemondásban, nem is az elposványosításban, hanem ezen nyilvánosság követelményeként jelentkező tárgyismeretben rejlik a kulcsa annak, hogy a társulati érdekesség egy része, éppen a mi legnagyobb sajnálatunkra, kezd elmaradozni a gyűlésekről; mert nyugodtan gondol ügyeinek elintézésére. Ez talán a valódi oka annak is, hogy lassanként lecsendesül a kedélyek izgatottságának azon hullámmása, a mely első gyűléseinket oly hosszadalmasakká és gyűlés-tárgyaink elintézését sokszor nehézkessé tette.

Ha a „Szentesi és Vidéke“ szintén meg fogja tisztelni gyűléseinket érdemes tudósítójának becses jelenlétével: azt hiszem és reményelem, hogy legutóbbi számának három

közleményében nyilvánuló némi izgatottsága szintén le fog csillapulni; mert minden valószínűség szerint be fogja látni, hogy a társulati ügyek intézése becsületes és munkás kezébe van letéve, s a társulat tisztikara megérdemli azon tisztességes díjazást, a melyben azt társulatunk érdekeltsége részesíteni jó-nak látta. Ez, egy kevés jóakarat mellett és némely körökben nyilvánulni szokott kicsinyeskedő irigység leküzdésével, talán inkább lenne más testületeknek és némely közhatóságoknak utanzandó, mintsem elriasztó képű odaállítható. Ugy hiszem, alig kell éppen a „Szentesi és Vidéke“ előtt — mely már több esetben maga is kifejezést adott hasonló nézeteinek — bővebben indokolnom, hogy a mások érdekében kifejtett szellemi munkát és a társulat tisztikarához hasonló tevékenységet, megérdemel legalább annyi jutalmat, hogy a tisztviselők ezen munkájuk után tisztességesen megélhessenek.

Végre csak örömmel adhatok kifejezést a „Szentesi és Vidéke“ azon nyilatkozata felett, hogy jövőre bővebben és behatóbban fog társulatunk közérdekű ügyeivel foglalkozni; hogy ügyeinknek elfogulatlan bírálójá leendő és hogy leplezetlenül fogja véleményét elmondani azon hibák és hiányok irányában, a melyeket társulatunknál és annak ügykezelésénél kifogásolandóknak tart. A tisztességes, jó szándéku s a közjó előmozdítására irányuló nyílt és férfias véleménynyilvánításoknak mindig barátja, nyugodt és elfogulatlan megfigyelője voltam, az vagyok most is és leszek minden körülmények között még akkor is, ha azok nem találkoznak az én egyéni meggyőződéssel. Hiszen éppen azért vettem a tollat is kezembe, hogy erre alkalmat szolgáltatassak, s örülök, ha a „Szentesi és Vidéke“ megértett, de még jobban annak, ha félre nem értett.

Az eszmék tisztázása mindig javára szolgál a közügynek és társulatunk működése mindenesetre megérdemli azt a figyelmet, a melyre én a „Szentesi és Vidéke“-t most már másodízben kérem fel.

Ezzel a köztünk felmerült eszmecserét a magam részéről befejezettnek tekintem.

Fekete Márton.

Válasz dr. Ecseri Lajos urnak.

A nyolcvannégy névtelen hős közül, a kik dr. Elzász Bernát urnak a magyar nyelvből bizonyítványt osztogattak, végre névszerint is elő mert állani a legbátrabb: dr. Ecseri Lajos ur, sisakkal, paizssal felfegyverkezve, ámbár e rozsdás fegyvereket bátran otthon hagyhatta volna, mert a harcban úgy is elég nehézkesen mozog, és mert így már külsejével is elárulja, hogy ósdi szellemet véd, és hogy fogalma sincs a „Sisakos, paizsos mentőírás“ című irodalomtörténeti jelentéséről.

E sisakos, paizsos vitéz ellen én azonban nem megyek lándzsával és buzogánnyal, hanem megyek ellene az igazságnak egyszerű parittyájával, a mely már nagyobb Góliátokat is földre terített. Az igazság nevében újra meg újra hirdetem és nyilvánítom, hogy dr. Elzász Bernát ur nem beszél tisztán és helyesen magyarul. Bizonyítékokkal ezt ha bizonyítanám, a Dunába hordanék vizet. Hiszen ezt tagadni a dr. Elzász ur névtelen légijának sisakba, páncélba öltözött vezére sem elég vakmerő; hiszen ő, a rabbijelölt urnak legerőszakosabb párthive, kénytelen bevallani, hogy dr. Elzász ur az *igekötő használatát eltéveszti és a határozott alakot határozatlannal cseréli fel.* Ez — belátom — nem nagy hiba; legfellebb akkora, mint mikor a betegnek pincs semmi baja, csak a torka véres.

Hanem azt épen nem látom be, hogy dr. Ecseri Lajos ur e magyarságellenes hibákat mért bocsátja meg oly készséggel dr. Elzász urnak, holott a boldogult dr. Sebők Márk ellen, ki hasonló hibákban leledzett, épen ő vezette a küzdelmet és dr. Sebők esetleges megválasztását épen ő nyilvánította a szen-

teszi zsidóhitközség örök szegényének, a mint most egy dr. Sebőknel hajszállal sem különb jelöltnék a megválasztását előre is diadalnak és dicsőségnek hirdeti. Tehát dr. Ecseri ur egyszer türelmetlen, vakbuzgó magyar, máskor elnéző, bocsánatra kész zsidó. Ha ez nem *manőverezés*, akkor én nem vagyok tisztában a *manőver* szóval.

Dr. Elzász ur ellen emelt másik vádat, a mely a rabbijelölt urnak orthodox voltára vonatkozik, épen oly kevésbé tudja dr. Ecseri ur megcáfolni, mint az elsőt; sőt orthodox szellemű viselkedését, mint gyenge magyarságát, dr. Ecseri ur is elismeri valóságos ténynek. Ezt a vádat én azonban most visszavonom, nem azért, mintha elejteném, hanem hogy súlyosabbal helyettesítem. Különben azt már előző cikkemből észrevehette minden elfogulatlan olvasó, csak dr. Ecseri ur és társai nem, hogy én dr. Elzász urat tulajdonképpen *nem orthodoxnak, hanem álszentkedőnek* akartam feltüntetni.

Avagy nem különös-e, hogy egy fiatal embert, aki nyolc éven át a gimnáziumban, öt éven át az egyetemen és rabbiszemináriumon hajadon fővel hallgatta tanárait, és aki Budapesten minden tisztes társaságban levette a kalapját, itt Szentesen lepett úgy meg a megátalkodott orthodoxia szelleme, hogy a cilindert eső sem birta leáztatni a fejéről? A ki csodákban hisz, ám higgye a hirtelen Pál-fordulását! Azonban tartsák dr. Elzász ur hívei őszintének jelölt-jük orthopoxiáját. Az intelligens zsidónak és minden művelt embernek épen úgy tiltakoznia kell egy való-sággal, mint egy színből orthodox szentesi zsidópap ellen.

Előző cikkemnek ez volt lényege és ezt kell ismételnem a jelen alkalommal is. Ezt a két vádat, hogy t. i. dr. Elzász Bernát ur nem beszél tisztán és helyesen magyarul, továbbá hogy *vagy tényleg, vagy színleg orthodox*, ezt cáfolja meg dr. Ecseri Lajos ur, ha tudja és meri, s ne kapkodjon prókatori fogásokkal apróságokra, ne ferdítsen és ne kisebbitse.

Dr. Ecseri ur cikkemben még két hibás mondatot is talált és siet megróni érettség. Megrovására nem kell válaszolnom, mert szegyenek tartanám, ha én, a kinek irodalomtörténeti munkáját Gyulai Pál és Beöthy Zsolt bírálatára a budapesti tudományos egyetem jutalomra méltatta, és akinek nyelvtudományi dolgozatát Szarvas Gábor és Simonyi Zsigmond ajánlatára a magyar tudományos akadémia díjjal és éremmel tüntette ki, ismétlem, szegyenek tartanám, ha én a helyes magyarság szempontjából a dr. Ecseri Lajos ur elismerésére szorulnék.

De ezuttal mégis figyelembe veszem megrovását, mert elárulja dr. Ecseri urnak a vitában bekövetkezett elfogultságát és nyelvészeti kérdésekben való rendkívüli tájékozatlanságát.

Az első monda ban ugyanis („Akit a hivek többsége épen magyartalansága miatt buktattak meg“) csak az nem látja be a sajtóhibát, aki épen látni nem akar. A másik mondatra nézve („Ha nem is hivatkozhatom egy légio aláíróra“) rég kimutatták a magyar nyelvtudomány legkiválóbb férfiai, hogy nem áll az is kötőszónak szórendi szerepéről felállított azon szabály, melyet gyermekeknek irt nyelvtanok tanítottak és a melyet dr. Ecseri ur is — valószínűen — még gyermekkori tudományából elevenit fel.

Simonyi Zsigmond „A magyar kötőszók“-ról szóló akadémiai nagy díjjal jutalmazott munkájában (I. kötet 45. oldal) így nyilatkozik a szóban forgó is-ről: A megengedő is-nek a hangsúlyos névszó után való elhelyezése (tehát úgy, ahogy én használom) már régibb irodalmunkban is feltalálható, mai napság pedig el van terjedve hazánknak keleti szélétől nyugoti széléig. A Simonyi-idézte számos példából én csak kettőt veszek át; egyet Zrínyi Miklóstól: „*Kiért élt szent lelke, ha meg is halt!*“ másikat Arany Jánostól: „*Tudja már a Pejko, ha nem is tanítja!*“ Ne vegye azt tőlem senki rossz néven, ha inkább akarok Zrínyivel és Aranyval elkárhozni, mint dr. Ecseri urral üdvözülni.

Ne tanítson tehát engem dr. Ecseri ur magyarságra, valamint az ellen is tiltakozom, hogy nekem bármilyen tiszteletben oktatást adjon, különösen az a dr. Ecseri Lajos ur, aki egy magánháza elhangzott eszmecserét közléstesz, tudván, hogy én e

közleményének bírálatába vagy helyreigazításába belebocsátkozni úgy sem fogok, az a dr. Ecseri Lajos ur, aki egy, a vitától távol álló férfit — dr. Schreiner Mártont — erőszakkal le akar rántani, holott dr. Ecseri ur e férfinak saruját megoldani sem méltó.

Kardos Albert.

Ezen cikkel a vitát befejezettnek nyilvánítjuk.
A szerkesztő.

Évi jelentése

Fekete Márton főigazgatónak a körös—tísa—marosi ármentesítő és belvízszabályozó társulat állapotáról az 1888. évi őszi közgyűléstől f. évi szeptember hó végéig.

(Folytatás.)

III. Zsilipek. A zsilipek építésére és biztosítására a múlt év őszi időszaka óta a következő munkálatok történtek:

1. A Mindszenti Kurca-zsilip biztosítási munkálatai körül a főzsilip elő- és utóágazatainak végénél új szádfalak verettek be; továbbá a zsilip-kamrában s az elő- és utóágazatok fenekén és oldalrészüiben a társulat által elfogadott és kormányilag jóváhagyott tervek szerinti beton-burkolások elkészítettek.

A mi pedig a most említett zsilip mögé építendő szorító fazsilipet illeti: ez a jelen évi árvédelem idejére egy ellennyomó keresztgáttal lett helyettesítve, melynek mindkét vége, a zsilipszatorna kétoldali partjain emelt és a keresztgát magasságának megfelelő töltésszárnyakkal a tisztai védtöltéshez beköttetett. Az árvíz levonulása után az ellennyomógát a fazsilip építésének megfelelően átvágatván és ezen nyíláson, illetőleg a főzsilipen át a kurcai belvizek lebocsáttatván: július hó elején a szorító fazsilip kiépítése megkezdett és jelenleg oly munkaerővel folytatattik, hogy az építés befejezése még a jelen év folyamán minden valószínűség szerint meg fog történni. Megjegyezzük, hogy a fentebb említett biztosítási módzat mellett a Mindszenti közsilip a jelen évi árvizet teljesen kiállotta és annak átlagán semminemű újabb változás nem fordult elő.

2. A kősi zsilip kiépítése a múlt év őszi annyira haladt, hogy betoncsöveket is elő lehetett volna állítani; sőt a zsilipépítés munkája teljesen befejezhető és új zsilip a használatnak átadható lett volna. Azonban a társulathoz kirendelt ministeri megbízottnak a beton alatti cölöprács előállítására és a cölöprács feletti betonréteg vastagsága iránt tett észrevételei, illetve a közm. és közl. ministeriumhoz e tárgyban intézett felterjesztése következtében a további építést függőbe kellett hagyni azon időig, míg a felmerült vitás kérdés eldöntetett. — A jelen évi árvíz elvonulása után a betonlapra hordott földborítás eltávolítottván: a nmlgu földművelésügyi ministerium megbízása következtében Malina Gyula műszaki tanácsos, mint a tisztai műszaki osztály vezetője és Gallacz János kerületi vízépitészeti felügyelő urak — a társulati főmérnök közbenjöttével — a nehézmény tárgyává tett zsiliplapozást a f. évi aug. 22-én a helyszínen megvizsgálták a volt közm. és közl. ministerium 19277—1889. számú rendelete alapján fogantatásitandott, de úgy a társulati főmérnök, mint a központi választmány részéről felszólalás tárgyává tett részleges próbaterheltes elejtése mellett a cölöprács fölötti alapozásnak vas sinek bevonása és portland cement-beton alkalmazása mellett való megerősítésében állapodtak meg; a mely megállapodást f. évi szeptember 9-én 37632. sz. a. kelt rendeletével a nmlgu földművelésügyi minister is helyben hagyta. A most említett megállapodás alapján most már a zsilip-építés tovább folytatása teljes munkaerővel fogantatba vétetett és hacsak kedvezőtlen időjárási viszonyok nem jönnek közbe, az zsilip-építés a jelen év folyamán be is fog fejeztetni és rendeltetésének a jövő év tavaszára átadatni. Ez évi szeptember hó 26. napján a zsilipépítést a tisztai osztály vezetőivel, a kerületi felügyelővel és a szegedi folyammérnöki hivatal főnökével együttesen gróf Szapáry Gyula földművelésügyi minister ur ó nagy méltósága megsejmelte és a jelen volt társulati tisztviselők nyilatkozata szerint, az építés felett való megelégedésének adott kifejezést

3. A porgányi zsilip, dacára annak, hogy a víznyomási próbát minden sérülés nélkül kiállotta, ugyanazon állapotban hagyatott, a minőben a múlt évi árvíz idején volt, s a jelen évi árvíz nyomása ellenében is körtöltéssel védetett.

4. A jelen évi június 28-iki közgyűlés 4. számú határozatával a Szarvas alatti holt kanyar alsó végére kiépíteni rendelt zsilip tervei, ugyszintén az említett közgyűlés által tárgyalat körösmenti egyéb zsilipek tervei is, még nem lévén a magas kormány részéről felülbírlva: azoknak kiépítése iránt nem intézkedhettünk.

IV. Őrházak és épületek. A békés—bbockai szakasznak a gerlai gátszakadás folytán megrongált I. és II. számú őrházai s azoknak rombadólt melléképületei még a múlt év őszi időszakában helyreállítottak. Továbbá a mindszent—apátfalvi szakaszon a paptelki csatorna őrháznak újraépítése és a porgányi őrtelep istállójának kiépítése ez évben szintén fogantatba vétetett. Egyéb új építkezés a lefolyt évben nem fordult elő és csupán azt kívánjuk meg megjegyezni, hogy az őrházaknak és meléképületeinek az erre költségvetéssel adományozott összegek terhére való kijavításuk és jókarban tartásuk iránt a kellő intézkedések megtörténtek.

(Folytatása következik.)

Helyi és megyei hírek.

— **A gyűlések** egész sora fogja ezen a héten követni egymást városunkban. Tegnap állandó választmányi ülés volt, mely d. e. 9 órától egy kis rövid ebéd időt kivéve — este 8 óráig tartott, s ez idő alatt a megyei közgyűlés elé kerülő 119 ügydarab előadmány lett letárgyalva. — Ma közigazgatási bizottsági ülés lesz, holnap pedig a megyei közgyűlés kezdődik, mely két-három napig bizonyosan el fog tartani.

— **Orgona átvétel.** A szentesi róm. kath. egyház által 4200 frtért készített új orgonát f. hó 20-án adta át az egyház kiküldötteinek Augspter pécsi orgonakészítő. Az átadáson nagy és díszes közönség volt jelen. Az orgona átvételénél, mint szakértő, Józ Károly, a reform. egyház kitűnő orgonistája is jelen volt s félórát tartó gyönyörű játékával egészen elragadta a bíráló bizottságot és hallgatóságot. Ugyanő a napokban fogja írásos bírálatát az egyháztanács-hoz beterjeszteni. Mint halljuk, az új orgona egyházzal való felszentelése a jövő hónapban fog ünnepélyesen végbemenni.

— **A város fia.** Szentes városa három évvel ezelőtti évi pár száz frt segélyt szavazott meg Vecseri Lajos szentesi ifjú részére segélyül, hogy az állami műipartanodát végezhesse. — Az illető azelőtt asztalos-segéd volt, s mint kiváló finom munkás ment Budapestre, hogy magát a művészeti iparban képezze. Vecserynek kiváló tehetsége lévén a rajzra, az intézetben kiválólag rajz és szobrászatban képezte magát és a tanodát e szakban kitűnőleg végezte. S a jeles ifjút most a kormány a fiumei ipartanodái iskolához nevezte ki rajztanárul. Szentes e fiáért hozott áldozatára büszke lehet.

— **A megyei utbiztosi állásra** nézve azt javasolja az állandó választmány, hogy miután két hónap mulva ugys általános tisztújítás lesz, addig ez az állás ne töltessék be.

— **Áthelyezés.** Prefort János adóhivatali számtiszt saját kérelmére a szegedi m. kir. adóhivatalhoz helyezettván át, a jövő hó elején elhagyja városunkat. A távozóban a szentesi dalegylet egyik tevékeny és hasznos tagját veszíti el.

— **Törleszbe hozott illeték.** A vallás és közokt. miniszterium a Beszédes István városi levéltárnok terhére kirótt 83 frt 50 kr. nyugdíj-járulékot azon okon, mivel a kivetést eszközölő ministeri rendelet már nem találta őt tanítói hivatalában, a helybeli m. kir. adóhivatalnál törleszbe hozta.

— **Nyilvános köszönet.** A szentesi izr. ifjuság által f. hó 19-én a szegény sorsu iskolás gyermekek segélyezésére rendezett jótékony célú táncmulatság alkalmával felülfizettek: özv. Cukor Adolfné 3 frt. özv. Götzl Ignácné 2 frt, Herczeg József 1 frt, dr. Kardos Albert 1 frt, Cukermann Ignác 1 frt, dr. Schlesinger Károly 2 frt, Weinmann Salamon 1 frt, Székely László 1 frt, Sveicer Sándor (Félegyháza) 1 frt, Kass Gusztáv 1 frt 40 kr., Moszkovics Oszkár 1 frt, Reichenbach Jakab 1 frt, Hegedüs Ignác 2 frt, Schenk nővérek 1 frt, Kohn Jakab 80 kr., Kurc Jakab 1 frt, Purjesz Henrik 1 frt, Wellisch Vilmos 1 frt, dr. Ecseri Lajos 2 frt, dr. Elzász Bernát (Rózsahegy) 2 frt, Csillag Armin 1 frt, dr. Pollák Sándor 2 frt, dr. Reisz Soma 2 frt, Gullay József 1 frt, Berger Svma 60 kr., Rózner Lipót 1 frt, ifj. Lövy Lipótné 1 frt, összesen 35 frt 80 kr. — Fogadják a nemesszívű adományozók, valamint Steiner Gizella

kisasszony az izlésesen kiállított jelvényekért, végre Máhr Kázmér cukrász ur a kisorsolásra felajánlott tortáért — melynek 17 frt 40 krnyi jövedelmét is a fent említett jótékony célra fordítottuk — e helyen is hálás köszönetünket. Szentes, 1889. október 20-án. A rendezőség.

— **Öngyilkosság.** Az öngyilkosságok száma f. hó 20-án ismét szaporodott egygyel városunkban. A nevezett nap délután 3—4 óra között ugyanis Orosz Demeterné szül. Zsiga Zsuzsánnát IV. t. 141. számú lakásának padlásán felakasztva találták. Hogy mi vihette a 60 éves asszonyt e szerencsétlen lépésre, még eddig nem sikerült kipuhatolni; de hogy nagy oka lehetett az élettől megválni, az a körülmény bizonyítja legjobban, hogy csaknem ülvő helyzetben akadtak meghidegült holttestére.

— **Tolvajlás.** Rosz álma volt f. hó 19-én virradóra Ruzs Molnár Ferencnek. Azt álmodta ugyanis, hogy tul a kurcai tanyájának aprójszágalománát valami gaz kőpe meglopta. Reggel, mikor felkelt, az első dolga volt szétneézni, ha valjon nem esett-e mégis hiba házi szárnyaiban S az álom igazat mondott: mire megviradt, 4 pulyka és két gyöngytyuk már a hetedik határban járt. R. M. Ferenc bejelentvén az esetet, a rendőrségnek sikerült a tettest Karai Dénes ó-kécskei születésű napszámos személyében még aznap elfogni, s a jbiróságnak megfenyítés végett átadni

Hazánk és a főváros.

— **Megrendítő öngyilkosság.** Megrendítő öngyilkosság történt f. hó 19-én délután 6—7 óra között Debrecenben. Két szerencsétlen nő, az apagyilkos Mór József édes anyja és 20 éves nővére vetettek véget életüknek, miután a szegényt, mely fiok elítélésével rájuk nehezedett, tovább elviselni nem bírták. A szerencsétlenek életét egy-egy revolver lövés oltotta ki, és pedig úgy, hogy a leány előbb az anyját, azután pedig önmagát lölte agyon.

Külömfélék.

— **Magyar lakatosból spanyol gyáros.** Rozsnyó városát közelebb meglátogatta egy volt fia, ki sok viszontagság után Spanyolországba került, hol Barcelonában megtelepedett és most dúsgazdag gyáros. Magda György a neve s 1834-ben, tizennyolc éves korában, mint géplakatos indult el szülővárosából, Rozsnyóról a hosszú vándorútra. Harminc váltó forinttal lépett ki a nagy világba. Először Pesten állapodott meg. Néhány hónapi munka után tovább vándorolt, sok hányattatás után Spanyolországba vetődött s Barcelonában beállt egy gépgyárba, itt utóbb gyárvezető lett, majd maga állított gyárat s most már több gyár tulajdonosa és gazdag ember. Az öreg Magda most is beszél még magyarul. Magyar imádságos könyvet vett magának Rozsnyón. Ha már senkivel sem beszélhet új hazájában magyarul, legalább az istennel társalag-hasson ama nyelven, melyen bölcsődala szolt.

— **A neuillyi szépségverseny.** Mint a párisi Figaró írja, Neuilly francia városban a jövő vasárnap szépségverseny nyílik meg, melynek az érdekessége, hogy a pálmát az általános szavazat útján itelik oda a legszebbnek. A versenybizottság számos jelentkező közül huszonöt nőt választott ki, a kiket versenyre bocsát. E versenyző nők husz egymásután következő napon, naponként négy órán át, egy e célra ünnepélyesen felszerített terem közepén emelvényen foglalnak helyet. Minden hölgy más-más színű szalagot visel bal vállán. A belepti díjat fizetni köteles publikum egy kis füzetket kap, melyben huszonöt különböző színű papírlap van. Mindenki annak a hölgy szalagjának, a színet dobja bele a felállított urnába, a kit legszebbnek itél. Husz nap mulva összeszámítják az így egybegyűlt szavazati jegyeket s a díjakat a hölgyek között ahhoz kepest osztják ki, a mint a különböző színű szavazati lapok aránya egymáshoz áll. Az első díj 5000 frank, a második 2000, a harmadik 1000, a negyedik 500 frank. A kik kevesebb szavazatot nyertek, mint a mennyi e négy díj elnyeréséhez kellett volna, ékszereket s egyéb ajándékokat kapnak, melyeket a belepti díjak fennmaradó részéből vásárolnak. A versenybizottság harminc évvel idősebb hölgyet nem bocsátott pályázatra s azok is kötelesek voltak szülőik vagy esetleg férjük beleegyezését felmutatni. A versenyre kijelölt huszonöt hölgy között 8—10 rendkívüli szépség van, a kik között oly nehéz a választás, hogy csakugyan az általános szavazatjog a legalkalmasabb arra, hogy annak alapján itelik nekik oda a díjakat. Francia hölgy csak egy-kettő van a versenyre kijelöltek között s ezek is spanyol vagy román típusúak bírnak. Az első díjat valószínűleg a Konstantinápolyban született Coralini Resita k. a. fogja elnyerni, mivel azonban a díjért Becker P. asszony, rendkívül szép elzászi nő, Drocólwska k. a. és Coelina asszony versenyeznek. Ez utóbbi francia nő, de rá lehet fogni, hogy Madridban született. Két magyar hölgy is van a kiválasztottak között Schicko Lujza és Adel nővérek.

— **A menyecskekről.** Ujabb időben ismét divatosá kezd lenni a „menyecske” szó. Mondják már boldog boldogtalan asszonynak, pedig nem minden asszonyt illet ám ez meg — vénül. A „menyecske” szóra akaratlanul egy kedves, csinos, többnyire pajzán fiatal asszonyt képzelünk magunknak. Érzésünk ekként megmondja, hogy csak az ilyen nő lehet „menyecske.” Különbö a „menyecske” első alkot-része az — asszony. Osztályozva megkülönböztetjük

őket: 1.) a naiv asszonyt, 2.) a furfangos asszonyt, 3.) a hü asszonyt és 4.) a kikapó asszonyt. Hogy aztán ezek a „menyecske” címet tökéletesen megérdemljék, természetesen egy kis „chicc”-kel is kell bírniok. A „chicc” a nő első kelleke, ugyanis a fiatal nőé. Szépnek nem kell lennie, sőt csinosnak sem, de kell, hogy érdekes és bájos legyen.

Irodalom.

— „Az osztrák-magyar monarchia irásában és képben” című vállalatnak Magyarországra vonatkozó részéből a második kötet 9-ik füzeté hagyta el a sajtót. Folytatja az Alföld ismeretét, érdekesen és jó illusztrációkkal. Kandra Kabos a mátra-alji síkságot írja le s a cikket négy rajz kíséri: a második cikk: „A Harangod és a Takács” Király Páltól, melyhez Roskovics öt képet rajzolt. Megkezdődik ezután Jókaitól Debrecen ismertetése, Dörre Tivadar rajzaival. A füzet ára 30 kr.

REGÉNY-CSARNOK.

A boszorkány.

— Sicíliai regény. —

49. közl.

Alig lépett be a romok közé, midőn ritka tünnemény mutatkozott a légkörben. A lég sűrűsége egyszerre megváltozott; a nap elsötétült, mintha fátyollal lett volna borítva; a hegyek kék színe elenyészett a távolban, s a templom oszlopsorai izbadni kezdének, mintegy belülről égő tűz által hevítve; a tenger égbék színe zöldde változott, majd szürke lett s végre egészen eltűnt a szem elől, sűrű ködfátyol által látszott mozgatra, majd márvány merevséget mutatott; az izzó homokból bűzös lehelet hatott ki a föld belsejéből, s láthatatlan tüzek béníták el az ember minden idegét.

A strega keresztbe font karokkal, mosolyogva tekintett Diodatora s társaira, kik sápadtan s mozdulatlanul, sem előre, sem hátra nem mertek pillantani.

Az izzadság vastag cseppekben hullott le homlokukról; lélekzetük nehéz s szakadozott volt; kínos fájdalom fogá el tagjaikat, míg torkaik összehúzódtak, meggátlandók e vészterhes lég benyomulását a tüdőkbe.

— A sirocco! — kiálta fel a barát.

— Igen, igen, a sirocco! — mondá a strega, diadalmas kacajban törve ki, melytől a templom magas boltozatai rémesen visszhangzának. — Előre mondtam, de ti nem hittetek szavaimnak.

— Gyermeim, boruljatok térdre, s hajtsátok le a földre fejeiteket, — mondá a barát, hatalmas hangjával — és könyörögjétek az isteni gondviseléshez.

Mindnyáján térdre borultak, ájtatosan hajtva fejeiket a föld felé.

Garofalo felhasználva eme pillanatot, kezének egy mozdulatával, felemelé a kardokat, melyeket a sbirek nem messzire tettek le, s elrejtve azokat köpenye alatt, távozott. Azután felemelé kezével korszóját s vállára helyezé azt. Midőn azonban a sbirek fegyverei előtt haladt el, melyek egy oszlophoz valónak támasztva a templom bejáratánál, megbottlott, s a korszó tartalmának egy része a fegyverek csövébe ömlött.

A barát folytatá útját, a nélkül, hogy visszatekintett volna s menedéket keresett a közelfekvő templomok egyikének romjai között.

E percben a föld megrendült, mintha megakarna nyilni. Az oszlopok megrendültek és alapjukban különös zajjal kezdettek ingadozni.

Diodato és társai rémülten ugrottak fel térdjeikről.

— Nyeregbe! nyeregbe! — kiálta az ifjú marquis; — vegyük fel fegyvereinket, s ne maradjunk többé egy percig se itten.

A sbirek zavartan futottak azon helyre, hová kardjaikat fektették; azonban csak az üres hüvelyeket lették ott.

— Arulás! — kiálta fel Scalia Lorenzo; — lefegyvereztek, mialatt ezen pokoli strega szavaira hallgattunk.

— Atkozott teremtés, — mondá Diodato, — ha bűnös vagy e dologban, úgy jaj neked!

— Vajjon elmozdultam-e helyemről? — felelé a strega, — vagy azt hiszed, hogy ruhám ranciaiban tartom elrejtve a rablás és gyilkosság eme eszközeit?

— Oh! ügyes bűvésznőnek ismerlek már, — folytatá a fiatal marquis, — de én nem tartozom azon ostoba parasztok közé, kik hisznek varázslásban és jóslatidban. Nem, engem nem fogsz kiját-szani. Mialatt szemfényvesztésséddel mulattatál bennünket, társaid fegyvereinket keríték hatalmukba, Ha nem adod azokat rögtön vissza, úgy követni fogsz foglyunkkal együtt, s drágán fizeted meg vakmerőségedet.

— Követni foglak, ha a vihar magatoknak megengedi a távozást, a miben kétkedem, — felelé a strega, fejét rázván.

— Lóra tehát! — kiálta Diodato.

A sbirek fel akartak ugrani lovukra, de valamennyi nyereg lefordult, s ők lovaik lábai alá estek.

— Ez is egyike cseleideinek! — kiálta fel dühösen a marquis.

És a stregára rohanván, ostorával arcul csapá őt.

A Fabiana haragjában s fájdalomában élénken sikoltott fel.

E kiáltás Giovanni szívének mélyére hatott. Lerázván a köteleket, melyek kezeit még mindig boríták, felkapá Garofalo atya nagy botját, mely kezében félelmes fegyverre változott, s két ugrással anyja mellett termelt; majd Diodatora rohanván, nád gyanánt töré őt meg hatalmas karjával, s a földre rántván őt, reá térdelt.

(Folytatása következik.)

Szerkesztői üzenetek.

B. y Z. Helyben. A küldöttéket köszönettel vettük. Valamennyit besorozzuk s már legközelebb hozni fogjuk. Kérjük, kopogtasson be máskor is, mindig szívesen látjuk.

V. V. Helyben. Névtelenül beküldött dolgozatokat nem közlünk. Kérjük, tudassa velünk nevét. Egy Sanyarónak. Helyben. Vendélnapi élményeit — térszűke miatt — jövő számunk hozza.

Ch. H. Budapest. A fentiek szólnak önnek is.

Vasuti menetrend.

(Puszt-Tenyő—Kun-Szent-Márton—Szentes között.)

Ervényes 1889. június 1-től.

Szentes—Szolnok.

Szentes	indul	5 ó. 36 p.	éjjel, 12 ó. 03 p.	d. u.
Töke	érkezik	6 ó. 13 p.	éjjel, 12 ó. 40 p.	d. u.
Ksz.-Márton		6 ó. 58 p.	d. e. 1 ó. 20 p.	d. u.
P.-Hoz. ok		7 ó. 37 p.	d. e. 1 ó. 52 p.	d. u.
T.-Földvár		8 ó. 05 p.	d. e. 2 ó. 17 p.	d. u.
Martfű		8 ó. 23 p.	d. e. 2 ó. 37 p.	d. u.
Kengyel		9 ó. 04 p.	d. e. 3 ó. 12 p.	d. u.
P.-Tenyő		9 ó. 31 p.	d. e. 3 ó. 31 p.	d. u.
Szajol		9 ó. 52 p.	d. e. 3 ó. 51 p.	d. u.
Szolnok		10 ó. 30 p.	d. e. 4 ó. 55 p.	d. u.
Budapestre	érk.	1 ó. 55 p.	d. u. 8 ó. 15 p.	éjjel.

Szolnok—Szentes.

B.-pestről	indul	9 ó. 30 p.	éjjel, 8 ó. 20 p.	d. e.
Szolnok		3 ó. 26 p.	éjjel, 11 ó. 50 p.	d. e.
Szajol	érkezik	3 ó. 55 p.	éjjel, 12 ó. 22 p.	d. u.
P.-Tenyő		4 ó. 31 p.	éjjel, 12 ó. 44 p.	d. u.
Kengyel		4 ó. 59 p.	éjjel, 1 ó. 12 p.	d. u.
Martfű	érk.	5 ó. 30 p.	éjjel, 1 ó. 40 p.	d. u.
T.-Földvár		6 ó. 02 p.	d. e. 2 ó. 12 p.	d. u.
Homok		6 ó. 15 p.	d. e. 2 ó. 24 p.	d. u.
Ksz.-Márton		7 ó. 30 p.	d. e. 3 ó. 06 p.	d. u.
Töke		8 ó. — p.	d. e. 3 ó. 36 p.	d. u.
Szentes		9 ó. 34 p.	d. e. 4 ó. 11 p.	d. u.

A csongrád—félegyházi h. é. vasut menetrendje.

Ervényes 1888. szept. 16-ától.

Szeged—Csongrád.

Szegedről	indul	11 óra 9 perc de., 2 óra 18 perc du.
Félegyházáról		12 óra 15 perc és 5 óra 40 perc du.
K.-K.-Szállásról		12 óra 48 perc du., 6 óra 12 p. este.
Csongrádra	érk.	1 óra 11 perc du., 7 óra 03 p. este.

Csongrád—Szeged.

Csongrádról	indul	9 óra délelőtt, 2 óra 15 perc du.
Kiskun-Szállásról		9 óra 52 perc de.; 3 óra 1 perc du.
Félegyházáról		10 óra 29 perc de., 3 óra 36 perc du.
Szegedre	érkezik	1 óra 05 perc és 4 óra 59 perc du.

Félegyházáról Budapest felé indul:

Gyorsvonat	11 óra 50 perc de.	Személyvonat	4 óra 18 perc du.
Omnibuszvonat	7 óra 18 perc délelőtt.		

Gőzhajózási menetrend.

A felső Tiszán Szeged és Szolnok között.

Fölfele.

Szegedről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 5 órakor.
Szentesről Szolnokra: vasárnap és szerdán délelőtt 10 óra előtt nem.

Lefele.

Szolnokról Szegedre: kedden és pénteken reggel 5 órakor.
Szentesről Szegedre: kedden és pénteken délelőtt 10 óra előtt nem.

A csongrádi ügynökség felhagyatván, oda csak bérmentesített szállítmányok vétetnek fel, s az állomás, úgy, mint eddig, a hajók által érintetni fog.

Nyilt-tér.

(E rovatban közöltékért nem felelő a szerk.)

Nyilatkozat.

Alólirott kijelentem, hogy dr. Ecseri Lajos ur azon eszmecserét, melyet dr. Elzász Bernát és dr. Kardos Albert urak velem együtt házamban a zsidóság vallásos és jogi fejlődéséről folytattak, a „Szentesi Lap”-nak 122. számában elferdítve és a valószínűségnek meg nem felelően reprodukálva; egyúttal megbotránkozasomnak kell kifejezést adnom a fölött, hogy az én vendéglátó házamban folyt magánbeszélgetés, minden társadalmi illemfelfogással ellentétben, az én tudtom és beleegyezésem nélkül, dr. Ecseri Lajos ur útján került nyilvánosságra, ki ugyanakkor szintén az én vendégem volt.

Szentesen, 1889. évi október hó 20-án.

Dr. Schlesinger Károly.

Sertéshus-kedvelők figyelmébe!

Alulírott tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, miszerint nálam a mai alulírt napon egy, saját hízalású, egészséges fiatal sertés husa, szalonnaja és egyéb apróléka fog hatósági engedély alapján kisebb és nagyobb mennyiségben jutányos áron kiméretni.

Szentes, 1889. október 22-én.

Özv. Tóth Bóniáminné.

176—889. sz.

Haszonbéri hirdetmény.

Gróf Károlyi Sándor ur ő nagyméltósága terehalmi birtokából 400 hold (holdját 1100 nsz. ölével számítva) kitűnő minőségű kaszáló és legelő jövő 1890. évi április 1-től egy vagy több évre haszonbérbe kiadó. — Bővebb felvilágosítással az uradalmi pénztárnok Kis-Királyságon, u. p. Bánfalva — szolgál.

Óvjuk lovainkat nedvesség és hideg ellen!

Első legnagyobb lótakaró-gyár

főraktárában kaphatók igen jól kidolgozott tartós, nehéz, masszív lótakarók a következő mesés olcsó áron:

Elsőrendű lótakarók

mintegy 190 cm. hosszú, 130 cm. széles, szürke alappal és élénk színű csikokkal, vastag és meleg, darabja csak

1 frt 80 kr.

Ugyanaz 2 méter hosszú, 1 és fél méter széles, dbja csak

2 frt 80 kr.

Elegáns kénsárga, vagy szürke fiakker-pokrócok

4-szeres, fekete-vörös vagy kék-vörös csikkal, mintegy 2 méter hosszú s 1 és fél méter széles, darabja csak

2 frt 80 kr.

Pompás sárga urasági

2—12

dupla pokrócok,

melyek pompás szőnyegül is használhatók, darabja csak

3 frt 80 kr.

Több száz elismerő irat: „Szíveskedjék a századnak megelőbb ismét 10 db. kénsárga takarót 2-80 frtjával küldeni.

Ferenc József császár 4. sz. uhl.-ezr. I. százada.

Szétküldés minden irányban, postán, vasuton, hajón, utánvét, vagy az összeg előleges beküldése mellett. — Czim:

EDMUND RAUSCHER

lótakarók gyári raktára BÉCS, Weissgarber No. 127.

Szentes, 1889. Nyomatott Sima Ferencz gyorssajtóján.

őket: 1.) a naiv asszonyt, 2.) a furfangos asszonyt, 3.) a hü asszonyt és 4.) a kikapó asszonyt. Hogy aztán ezek a „menyecské” című tökéletesen megérdemelt, természetesen egy kis „chicc”-kel is kell bírniok. A „chicc” a nő első kelleke, ugyanis a fiatal nőé. Szépnek nem kell lennie, sőt csinosnak sem, de kell, hogy érdekes és bájos legyen.

Irodalom.

— **„Az osztrák-magyar monarchia irásában és képmében”** című vállalatnak Magyarországra vonatkozó részéből a második kötet 9-ik füzeté hagyta el a sajtót. Folytatja az Alföld ismeretét, érdekesen és jó illusztrációkkal. Kandra Kabos a mátra-alji síkságot írja le s a cikket négy rajz kíséri: a második cikk: „A Harangod és a Takács” Király Páltól, melyhez Roskovics öt képet rajzolt. Megkezdődik ezután Jókaitól Debrecen ismertetése, Dörre Tivadar rajaival. A füzet ára 30 kr.

REGÉNY-CSARNOK.

A boszorkány.

— Sicíliai regény. —

49. közt.

Alig lépett be a romok közé, midőn ritka tünnemény mutatkozott a légkörben. A lég sűrűsége egyszerre megváltozott; a nap elsötétült, mintha fátyollal lett volna borítva; a hegyek kék színe elenyészett a távolban, s a templom oszlopsorai iz-zadni kezdének, mintegy belülről égő tűz által hevítve; a tenger égbék színe zöldde változott, majd szürke lett s végre egészen eltűnt a szem elől, sűrű ködfátyol által takarva, a fák lombzata egy percre szél fuvallata által látszott mozgatra, majd márvány merevséget mutatott; az izzó homokból bűzös lehelet hatott ki a föld belsejéből, s láthatatlan tűzek béníták el az ember minden idejét.

A strega keresztbe font karokkal, mosolyogva tekintett Diodatora s társaira, kik sápadtan s mozdulatlanul, sem előre, sem hátra nem mertek pillantani.

Az izzadság vastag cseppekben hullott le homlokukról; lélekzetük nehéz s szakadozott volt; kínos fájdalom fogá el tagjaikat, míg torkaik összehúzód-tak, meggátlandók e vészterhes lég benyomulását a tüdőkbe.

— A sirocco! — kiálta fel a barát.

— Igen, igen, a sirocco! — mondá a strega, diadalmas kacajban törve ki, melytől a templom magas boltozatai rémesen visszhangzának. — Előre mondám, de ti nem hittetek szavaimnak.

— Gyermeim, boruljatok térdre, s hajtsátok le a földre fejeiteket, — mondá a barát, hatalmas hangjával — és könyörögjétek az isteni gondviseléshez.

Mindnyájan térdre borultak, ájtatosan hajtván fejeiket a föld felé.

Garofalo felhasználva eme pillanatot, kezének egy mozdulatával, felemelé a kardokat, melyeket a sbirek nem messzire tettek le, s elrejtve azokat köpenye alatt, távozott. Azután felemelé kezével korszóját s vállára helyezé azt. Midőn azonban a sbirek fegyverei előtt haladt el, melyek egy oszlophoz való-nak támasztva a templom bejáratánál, megbottlott, s a korszó tartalmának egy része a fegyverek csővébe ömlött.

A barát folytatá útját, a nélkül, hogy viszszatekintett volna s menedéket keresett a közelfekvő templomok egyikének romjai között.

E percben a föld megrendült, mintha megakarna nyilni. Az oszlopok megrendültek és alapjukban különös zajjal kezdettek ingadozni.

Diodato és társai rémülten ugrottak fel térdjeikről.

— Nyeregbe! nyeregbe! — kiálta az ifju marquis; — vegyük fel fegyvereinket, s ne maradjunk többé egy percig se itten.

A sbirek zavartan futottak azon helyre, hová kardjaikat fektették; azonban csak az üres hüvelyeket lették ott.

— Arulás! — kiálta fel Scalia Lorenzo; — lefegyvereztek, mialatt ezen pokoli strega szavaira hallgattunk.

— Atkozott teremtés, — mondá Diodato, — ha bűnös vagy e dologban, úgy jaj neked!

— Vajjon elmozdultam-e helyemről? — felelé a strega, — vagy azt hiszed, hogy ruhám ráncai-ban tartom elrejtve a rablás és gyilkosság eme eszközeit?

— Oh! ügyes bűvésznőnek ismerlek már, — folytatá a fiatal marquis, — de én nem tartozom azon ostoba parasztok közé, kik hisznek varázslás-idban és jóslatidban. Nem, engem nem fogsz kiját-szani. Mialatt szemfényvesztéssel mulattatál ben-nünket, társaid fegyvereinket keríték hatalmukba, Ha nem adod azokat rögtön vissza, úgy követni fogsz foglyunkkal együtt, s drágán fizeted meg vakmerő-ségedet.

— Követni foglak, ha a vihar magatoknak megengedi a távozást, a miben kétkedem, — felelé a strega, fejét rázván.

— Lóra tehát! — kiálta Diodato.

A sbirek fel akartak ugrani lovukra, de vala-mennyi nyereg lefordult, s ők lovaik lábai alá estek.

— Ez is egyike cseleideinek! — kiálta fel dű-hösen a marquis.

És a stregára rohanván, ostorával arcul csapá őt.

A Fabiana haragjában s fájdalomában élénken sikoltott fel.

E kiáltás Giovanni szívének mélyére hatott. Lerázván a köteleket, melyek kezeit még mindig bo-riták, felkapá Garofalo atya nagy botját, mely kezei-ben félelmes fegyverre változott, s két ugrással anyja mellett termett; majd Diodatora rohanván, nád gya-nánt töré őt meg hatalmas karjával, s a földre ránt-ván őt, reá térdelt.

(Folytatása következik.)

Szerkesztői üzenetek.

B...y Z. Helyben. A küldöttkeket köszönettel vettük. Valamennyit besorozzuk s már legközelebb hozni fogjuk. Kérjük, kopogtasson be máskor is, mindig szívesen látjuk.

V. V. Helyben. Névtelenül beküldött dolgoza-tokat nem közlünk. Kérjük, tudassa velünk nevét.

Egy Sanyarónak. Helyben. Vendélnapi élményeit — térszúke miatt — jövő számunk hozza.

Ch. H. Budapest. A fentiek szólnak önnek is.

Vasuti menetrend.

(Puszt-Tenyő—Kun-Szent-Márton—Szentes között.)

Ervényes 1889. június 1-től.

Szentes—Szolnok.

Szentes indul	5 ó. 36 p. éjjel, 12 ó. 03 p. d. u.
Töke érkezik	6 ó. 13 p. éjjel, 12 ó. 40 p. d. u.
Kszt-Márton	6 ó. 58 p. d. e. 1 ó. 20 p. d. u.
P-Hoc. ok	7 ó. 37 p. d. e. 1 ó. 52 p. d. u.
T-Földvár	8 ó. 05 p. d. e. 2 ó. 17 p. d. u.
Martfű	8 ó. 23 p. d. e. 2 ó. 37 p. d. u.
Kengyel	9 ó. 04 p. d. e. 3 ó. 12 p. d. u.
P-Tenyő	9 ó. 31 p. d. e. 3 ó. 31 p. d. u.
Szajol	9 ó. 52 p. d. e. 3 ó. 51 p. d. u.
Szolnok	10 ó. 30 p. d. e. 4 ó. 55 p. d. u.
Budapestre érkezik	1 ó. 55 p. d. u. 8 ó. 15 p. éjjel.

Szolnok—Szentes.

B-pestől indul	9 ó. 30 p. éjjel, 8 ó. 20 p. d. e.
Szolnok	3 ó. 26 p. éjjel, 11 ó. 50 p. d. e.
Szajol érkezik	3 ó. 55 p. éjjel, 12 ó. 22 p. d. u.
P-Tenyő	4 ó. 31 p. éjjel, 12 ó. 44 p. d. u.
Kengyel	4 ó. 59 p. éjjel, 1 ó. 12 p. d. u.
Martfű érkezik	5 ó. 30 p. éjjel, 1 ó. 40 p. d. u.
T-Földvár	6 ó. 02 p. d. e. 2 ó. 12 p. d. u.
Homok	6 ó. 15 p. d. e. 2 ó. 24 p. d. u.
Kszt-Márton	7 ó. 30 p. d. e. 3 ó. 06 p. d. u.
Töke	8 ó. — p. d. e. 3 ó. 36 p. d. u.
Szentes	8 ó. 34 p. d. e. 4 ó. 11 p. d. u.

A csongrád—félegyházi h. é. vasut menetrendje.

Ervényes 1888. szept. 16-ától.

Szeged—Csongrád.

Szegedről indul	11 óra 9 perc de., 2 óra 18 perc du.
Félegyházáról	12 óra 15 perc és 5 óra 40 perc du.
K-K-Szállásról	12 óra 48 perc du., 6 óra 12 p. este.
Csongrádra érkezik	1 óra 11 perc du., 7 óra 03 p. este.

Csongrád—Szeged.

Csongrádról indul	9 óra délelőtt, 2 óra 15 perc du.
Kiskun-Szállásról	9 óra 52 perc de.; 3 óra 1 perc du.
Félegyházáról	10 óra 29 perc de., 3 óra 36 perc du.
Szegedre érkezik	1 óra 05 perc és 4 óra 59 perc du.

Félegyházáról Budapest felé indul:

Gyorsvonat	11 óra 50 perc de. Személyvonat 4 óra 18 perc du.
Omnibuszonat	7 óra 18 perc délelőtt.

Gőzhajózási menetrend.

A felső Tiszán Szeged és Szolnok között.

Főlfelé.

Szegedről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 5 órakor.
Szentesről Szolnokra: vasárnap és szerdán délelőtt 10 óra előtt nem.

Lefelé.

Szolnokról Szegedre: kedden és pénteken reggel 5 órakor.
Szentesről Szegedre: kedden és pénteken délelőtt 10 óra előtt nem.

A csongrádi ügynökség felhagyatván, oda csak bérmen-tesített szállítmányok vétetnek fel, s az állomás. úgy, mint ed-dig, a hajók által érintetni fog.

Nyilt-tér.

(E rovatban közlötték nem felelő a szerk.)

Nyilatkozat.

Alólírott kijelentem, hogy dr. Ecseri Lajos ur azon eszmecserét, melyet dr. Elzász Bernát és dr. Kardos Albert urak velem együtt házamban a zsi-dóság vallásos és jogi fejlődéséről folytattak, a „Szentesi Lap”-nak 122. számában elferdítve és a való-ságnak meg nem felelően reprodukálva; egyuttal meg-botránkozasomnak kell kifejezést adnom a fölött, hogy az én vendéglátó házamban folyt magánbeszélgetés, minden társadalmi illemfelfogással ellentétben, az én tudtom és beleegyezésem nélkül, dr. Ecseri Lajos ur útján került nyilvánosságra, ki ugyanakkor szintén az én vendégem volt.

Szentesen, 1889. évi október hó 20-án.

Dr. Schlesinger Károly.

Sertés-hus-kedvelők figyelmébe!

Alulírott tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, miszerint nálam a mai alulírt napon egy, saját hizlalású, egészséges fiatal sertés husa, szalonnaja és egyéb apróléka fog hatósági engedély alapján kisebb és nagyobb mennyiségben jutányos áron kiméretni.

Szentes, 1889. október 22-én.

Özv. Tóth Bénéiaminné.

176—889. sz.

Haszonbéri hirdetmény.

Gróf Károlyi Sándor ur 6 nagy-méltósága terehalmi birtokából 400 hold (holdját 1100 nsz. ölével számítva) ki-tűnő minőségű kaszáló és legelő jövő 1890. évi április 1-től egy vagy több évre ha-szonbérbe kiadó. — Bővebb felvilágosi-tással az uradalmi pénztárnok Kis-Ki-rályságon, u. p. Bánfalva — szolgál.

Övjük lovainkat nedvesség és hideg ellen!

Első legnagyobb lótakaró-gyár

főraktárában kaphatók igen jól kidolgozott tartós, nehéz, masszív lótakarók a következő mesés olcsó áron:

Elsőrendű lótakarók

mintegy 190 cm. hosszú, 130 cm. széles, szürke alappal és élénk színű csíkokkal, vastag és meleg, darabja csak

1 frt 80 kr.

Ugyanaz 2 méter hosszú, 1 és fél méter széles, dbja csak

2 frt 80 kr.

Elegáns kénsárga, vagy szürke

fiakker-pokrócok

4-szeres, fekete-vörös vagy kek-vörös csíkkal, mintegy 2 méter hosszú s 1 és fél méter széles, darabja csak

2 frt 80 kr.

Pompás sárga urasági

dupla pokrócok,

melyek pompás szőnyegül is használhatók, darabja csak

3 frt 80 kr.

Több száz elismerő irat: „Szíveskedjék a századnak mielőbb ismét 10 db. kénsárga takarót 2-80 frtjával küldeni.

Ferenc József császár 4. sz. uhl.-ezr. I. százada.

Szétküldés minden irányban, postán, vasuton, hajón, után-vét, vagy az összeg előleges beküldése mellett. — Czim:

EDMUND RAUSCHER

lótakarók gyári raktára BÉCS, Weissgarber No. 127.

Szentes, 1889. Nyomatott Sima Ferencz gyorssajtóján.